

UREDNIŠTVO

RIJEČ UREDNIŠTVA

Poštovani vjeroučitelji!

Nova vjeronaučna godina, po koje novo lice a stare brige, stara pitanja koja se povlače iz godine u godinu i nikako da ih jednom riješimo: koje sadržaje i na koji način ponuditi vjeroučenicima? Kako jedan te isti „predmet“ koji se već godinama „predaje“ učiniti zanimljivim? Do kada treba trajati ta vjeronaučna poduka? Kako rješavati probleme koji nastaju zbog nepohađanja vjeronauka? Kako si opravdati trud od toliko godina kad se na koncu vide posve drukčiji učinci? Isplati li se katehizirati kad se ionako zna da će se vjeroučenici poslije određene dobi skoro posve osuti...? Ova i slična pitanja tište pomalo svakog katehetu na početku vjeronaučne godine i svaki bi bio presretan kad ih ne bi susretao iz godine u godinu. Ona nisu plod naših želja niti našeg htijenja, nego stvarnost koja se i protiv naše volje nameće. Laćamo se u koštac, nekad s većim, a nekad s manjim uspjehom. Koji put ostanemo nijemi i prihvaćamo stvar jednostavno zato „jer to mora biti tako“.

Pa ipak ne smije se rezignirati. Treba uvijek tražiti nove mogućnosti, pokušati nova rješenja, misliti, razgovarati, učiti se na tuđem iskustvu. Koliko puta je postavljeno pitanje na našim katehetskima sastancima: „Kako spriječiti opadanje vjeroučenika poslije krizme?“ Da li pak, s druge strane, tko razmišlja, što je to što bi vjeroučenike trebalo držati na okupu kao vjeronaučnu skupinu poslije krizme? Što im taj sakrament nudi, zašto ih osposobljava? S našim podjeljivanjem sakramenata često se događa kao sa završavanjem različitih škola za koje se već unaprijed zna „da se s tim ne može ništa“, ali budući da se to mora, treba, i zato što to „svi“ rade, eto to se onda zbog toga i učini. Ne bi li i na našem katehetskom području trebalo, barem na momente primjeniti „ekonomsku“ logiku: što ja imam od toga? što kroz to dobivam, odnosno postajem? Taj stupanj vjerske poduke zašto me osposobljava? Koja mi prava daje? Da li ću u vjerskoj zajednici biti nešto drugo nego što sam do sada bio...?

Ukoliko vjernički odgoj mora uvijek računati s konkretnim ljudima i u konkretnim situacijama, onda ova pitanja ne bi smjela biti niti suvišna niti nekatehetska. Svi se pomalo ljutimo na to da je današnji čovjek postao materijalista, netko teoretski, a netko opet praktično. Ako je to mentalitet današnjeg čovjeka (pa makar i ne bilo svih ljudi!), onda kateheza mora s tim raču-

nati. Barem priznati da postoje neki mehanizmi u ljudskoj duši koji su omogućili da je današnji čovjek postao „Wohlstandskind“. To nisu samo stvari koje su došle izvana. Imale su neku „zakvačku“ u čovjeku za kojeg vjerujemo da ga je Gospodin stvorio „na svoju sliku“. Možda prebrzo i prepovršno prelazimo preko nekih problema, misleći da ih rješavamo samo zato što o njima dublje ne razmišljamo, ili zato što smo uvjereni da su oni nerješivi.

Čovjek je svakako stvoren da bude sretan i hodeći za tim svojim iskonskim pozivom on nailazi na „rješenja“ koja sigurno zadovoljavaju neke njegove potrebe. Da li su te najvažnije i najljudskije to je pak drugo pitanje. Za nekoga to nije niti problem. Njegovi su zahtjevi skromni: da ima jesti, popiti, ušto se obući, negdje skloniti glavu i imati neku osobu za sebe kao životna druga. Drugo su „filozofski“ problemi koji ne muče „prosječna“ čovjeka. I koliko je takvih „prosječnih“ među našim vjeroučenicima? Tko je kriv da oni nemaju drugih „apetita“, da ih druge stvari niti zanimaju niti privlače? Da li ih katehete čine sretnim upozoravajući ih i na nešto što su „zaboravili“? Koliko oni drže do toga? Kada „zaboravljena“ ili pak „prezrena“ stvar postane predmetom interesa? Na žalost (ne kažem to iz uvjerenja!) kad se shvati da bi dotična mogla biti od koristi. Koliki su prezirali i bojali se pustinje samo zato što je bila pustinja a koliki se danas ubijaju samo da se dobije u posjed komad pustinje!

Možda je nezgodno našu katehezu uspoređivati s pustinjom, ne zato što bi pustinja bila u sebi samoj nešto negativnoga, nego zato što još uvijek mnogi naši vjeroučenici nisu osjetili čar i ljepotu pustinje, nisu je naima doživjeli kao nešto od čega ima koristi. Ona ostaje u klasičnom smislu poimanja: pustinja – prostor na kojem ništa ne raste, u kojem se ništa posebno ne događa, koja je sušta suprotnost životu i zato se treba pred njom povlačiti, ne dopuštajući joj da ugrozi „život“. Kako razotkriti njeno bogatstvo, kako nadići strah od pojavnosti, kako otkriti nešto što je na prvi pogled uskraćeno našem oku? Treba imati ljudi koji će se zamisliti, koji će se upitati: Je li to stvarno tako strašno kao što ostavlja dojam ili možda u nama treba nešto promijeniti pa da se i stvarna slika o toj „pustinji“ izmijeni? A što ako se neposredno ispod zavaravajuće površine krije bogatstvo? Ni svaka pustinja ne posjeduje identična bogatstva. Neka je postala izvorom energije, neka plodonosnom žitnicom, a neka opet čeka da se ruka njena gospodara spusti nad njom i da joj kaže: „Ni slutio nisam što imam imajući tebe!“

Teško je da se stvar objavi sama od sebe. Ima doduše i takvih slučajeva i u prirodi i na području milosnog života. No, najredovitiji je put da se ništa ne događa samo od sebe nego uz nečiju suradnju i konstantni nadzor. Zato i na području katehizacije treba misliti, raditi, moliti, pokušavati, tražiti. Baš onako kako to želi Gospodin: „tražite i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se. Tko traži nalazi, tko kuca tome se otvara“. Pod ovim vidom treba gledati sva naša katehetska nastojanja i sve naše katehetske muke. Nije rečeno da tko traži da odmah nalazi, niti tko kuca da mu se odmah otvara. Sve je to predano nekoj budućnosti koja može biti i izvan ovoga vremena i ovih vremenskih kategorija. No, nije zbog toga manje vrijedna pažnje i manje ljudska. Vjerovati u „obećanje“ specifično je kršćansko. Zašto to ne bi onda vrijedilo i za našu katehezu?

Vjera, dakle, predpostavlja rad i nastojanje. Dokle na području naše kateheze bude postojao rad, zalaganje, izmjenjivanje mišljenja, prenošenje iskustava drugih, dotle možemo ustvrditi da smo učinili ono što je bilo u našoj moći, a od nas se ne može više niti zahtijevati prema onoj: „Ja zasadih, Apolon zali, ali Bog dade rasti“, niti trebamo očekivati neposredno plodove našeg rada: „A vi, kad sve skupa učinite, recite: sluge smo nevrijedni!“

Neka naše katehiziranje u narednoj školskoj godini bude nadahnuo gore spomenutim riječima Apostola naroda a naš pogled na plodove bude nadahnjivanjem Duhom onoga u čije smo ime poslani navještati Radosno vijest do granica zemlje.

UREDNIK